

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8618200925
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8618200925.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: Z. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/XX, XXX XX T., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andreja Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie v sume 300,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 5Csp/45/2018 - 53 zo dňa 25. 01. 2019, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 300,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. Žalobkyni priznal náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu. Konštatoval, že o ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. III. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 18,- Eur na účet Slovenskej pošty, a.s. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ust. § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že mal za preukázané, že žalobkyňa bola v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 2C/211/2015 o určenie neprijateľnosti rozhodcovskej doložky v postavení spotrebiteľky úspešná. Súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel rozsudkom č.k. 2C/211/2015-31 zo dňa 14.03.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/221/2016-51 zo dňa 31.01.2017. Rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť 15.03.2017.

4. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol: „Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Súdna kontrola dopadá aj za stavu, že zmluvný vzťah hlavný a vedľajší bol vyjadrený v samostatných listinách. Niet dôvod vylúčiť súdnu kontrolu formulárovej zmluvy len preto, že je na samostatnej listine a nebola hodnoverne preukázaná vôľa spotrebiteľa. Zároveň súd dodáva, že rozhodcovská zmluva bola žalobcom (spotrebiteľom) podpísaná v rovnaký deň ako zmluva o úver, t.j. dňa 02.10.2013 a teda nie v čase vyššej bdelosti po vzniku sporu, ale už na samom

začiatku zmluvného vzťahu, kedy jej žalobca nemusel prikladať vyšší význam, pretože nepochybne vôľa žalobcu primárne smerovala k uzavretiu zmluvy o úvere a získaniu úveru. To len umocňuje tvrdenie žalobcu vo svojej výpovedi, že úverovú zmluvu podpisoval na to, aby mohol splatiť predošlý úver od žalovaného po tom, čo mu bola takáto možnosť ponúknutá žalovaným aj s možnosťou žiadať finančné prostriedky nad rámec predošlého úveru“.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a na doplnenie uviedol: „Z pohľadu spotrebiteľa je rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula alebo dodávateľ svojím konaním podaním žaloby na rozhodcovskom súde. Vo vzťahu k posúdeniu zmluvnej podmienky ako neprijateľnej nie je rozhodujúce, či dochádza k uplatneniu práv vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky, posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa. Na základe predmetnej rozhodcovskej zmluvy môže nastať situácia, kedy by bol spotrebiteľ nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu v dôsledku podania žaloby dodávateľom na rozhodcovský súd. Bez pochyb možno konštatovať, že obmedzenie možnosti spotrebiteľa brániť si svoje práva pred nezávislým, všeobecným súdom spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa“.

6. Žalobkyňa si ako spotrebiteľka uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, keď svoje práva musela brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadostučinenie požaduje vo výške 300,- Eur. Ako vyplýva aj z vyššie citovaných rozsudkov, konaním žalovaného došlo k porušeniu práv žalobkyne ako spotrebiteľky. Žalobkyni reálne hrozila ujma a v prípade, že by žalobkyňa neuplatnila porušenie svojho práva na súde, reálne mohla nastať situácia, kedy by žalovaný žalobou podanou na rozhodcovskom súde obmedzil právo žalobkyne domáhať sa ochrany svojich práv na všeobecnom súde. V tomto smere je potrebné poukázať taktiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/3/2015 zo dňa 10.12.2015, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Prešove sp. zn. 9C/381/2012 zo dňa 09.10.2014. V odôvodnení odvolací súd uvádza: „Súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadostučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil proti úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.“ Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.) a konštatoval, že priznal žalobkyni náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, pretože žalobkyňa mala plný úspech vo veci a náhradu si uplatnila. Zároveň konštatoval, že o výške náhrady rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p.

8. Výrok o súdnom poplatku odôvodnil súd prvej inštancie podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, pretože žalobkyňa je podľa § 4 ods. 2 písm. u/ tohto zákona od súdneho poplatku oslobodená a súd jej návrhu vyhovel. Preto súd zaviazal neúspešného žalovaného zaplatiť súdny poplatok za návrh v sume 18,- Eur, t. j. 6 % zo sumy 300,- Eur (položka 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu citovaného zákona) na účet Slovenskej pošty, a.s. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

9. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Právne odôvodnil svoje odvolanie ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ C.s.p. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľne a to pokiaľ ide o výšku primeraného nároku a tiež pokiaľ ide o základ priznaného nároku. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 220 ods. 2 C.s.p. a na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. IV. ÚS 115/03. Namietal, že z napadaného rozsudku nie je zrejme ani označenie, ktoré právo spotrebiteľa bolo porušené v zmysle akého ustanovenia a čím. Uzavretie rozhodcovskej zmluvy a možnosť začatia rozhodcovského konania aj zo strany dodávateľa upravuje zákon č. 335/2014 Z.z. o

spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Z dôvodovej správy k tomuto zákonu citoval. Zákonná úprava od 01.01.2015 výslovne predpokladá, že konanie bude začaté aj na základe žaloby dodávateľa, napr. § 25 ods. 3 zákona alebo § 28 ods. 5 daného zákona. Zároveň konštatoval, že zákonodarca pri tvorbe a prijatí zákona výslovne upravil v zákone možnosť začatia spotrebiteľského rozhodcovského konania voči spotrebiteľovi, teda rozhodcovská zmluva nemôže byť neplatnou len preto, že konanie môže začať aj dodávateľ. Na základe zákona č. 335/2014 Z. z. je možné začať rozhodcovské konanie proti spotrebiteľovi aj na základe rozhodcovskej zmluvy uzavretej pre účinnosťou daného zákona (§ 73 ods. 4 zákona). Na základe uvedeného prehľadu relevantnej úpravy jej vývoja a platného právneho stavu zastáva žalovaný názor, že žiadny zákon Slovenskej republiky účinný od uzavretia rozhodcovskej zmluvy nezaviedol úpravu, podľa ktorej by rozhodcovské konanie mohol začať len na základe žaloby spotrebiteľa, alebo v prípade žaloby dodávateľa by sa vyžadoval osobný dodatočný súhlas spotrebiteľa nad rámec uzavretia rozhodcovskej zmluvy. Súd prvej inštancie teda nielenže neustálil aké ustanovenie určene na ochranu spotrebiteľa bolo porušené, ale jeho úvahy nemajú oporu v žiadnom právnom predpise. V kontexte napadaného rozsudku zasa zákon č. 335/2014 Z. z. nejaví viac ako text vo formálnom zmysle bez akéhokoľvek významu. Preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň si žalovaný uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. Odvolanie bolo doručené spolu s výzvou na vyjadrenie právneho zástupcovi žalobkyne. Ďalšie vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

11. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 27.11.2019 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukazuje.

13. Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd konštatuje, že žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napadaného rozhodnutia.

14. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodcovskou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automatický povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z toho aspektu je plne realizované základe právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

15. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky.

16. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aký sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

17. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

19. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

20. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi.

21. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

22. Súd prvej inštancie správne zistil, že žalobkyňa bola v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 2C/211/2015 o určenie neprijateľnosti rozhodcovskej doložky v postavení spotrebiteľky úspešná. Súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel rozsudkom č.k. 2C/211/2015-31 zo dňa 14.03.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/221/2016-51 zo dňa 31.01.2017. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.03.2017.

23. Súd prvej inštancie zároveň aj citujúc z odôvodnenia rozsudku sp.zn. 2C/211/2015 konštatoval, že rozhodcovská zmluva bola žalobcom (spotrebiteľom) podpísaná v rovnaký deň ako zmluva o úver, t.j. dňa 02.10.2013 a teda nie v čase vyššej bdelosti po vzniku sporu, ale už na samom začiatku zmluvného vzťahu, kedy jej žalobca nemusel prikladať vyšší význam, pretože nepochybne vôľa žalobcu primárne smerovala k uzavretiu zmluvy o úvere a získaniu úveru. Zároveň súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal aj na odôvodnenie uvedené v rozsudku odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že z pohľadu spotrebiteľa vo vzťahu k posúdeniu zmluvnej podmienky ako neprijateľnej nie je rozhodujúce, či dochádza k uplatneniu práv vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky, posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa. Na základe predmetnej rozhodcovskej zmluvy môže nastať situácia, kedy by bol spotrebiteľ nútený podrobiť sa

rozhodcovskému konaniu v dôsledku podania žaloby dodávateľom na rozhodcovský súd. Bez pochyb možno konštatovať, že obmedzenie možnosti spotrebiteľa brániť si svoje práva pred nezávislým, všeobecným súdom spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.“ Možno teda konštatovať, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, o ktorej už bolo právoplatne vo veci rozhodnuté, teda odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k tomu, že išlo o platnú rozhodcovskú zmluvu sú právne irelevantné.

24. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie nebola ľubovoľná. Súd prvej inštancie poukázal na to, že si žalobkyňa musela svoje práva brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Žalobkyni reálne hrozila ujma a v prípade, že by žalobkyňa neuplatnila porušenie svojho práva na súde, reálne mohla nastať situácia, kedy by žalovaný žalobou podanou na rozhodcovskom súde obmedzil právo žalobkyne domáhať sa ochrany práv na všeobecnom súde. V tejto súvislosti odvolací súd má za to, že odkaz na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/3/2015 zo dňa 10.12.2015 je na mieste. S dôvodmi uvedenými v tomto rozsudku i odkazom súdu prvej inštancie na tento rozsudok sa odvolací súd plne stotožňuje. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s jednou zo všeobecných právnych zásad vlastných európskej právnej kultúre, medzi ktoré patrí princíp primeranosti a to vzhľadom na žalobkyňou tvrdené a prezentované dôkazy, ktoré v konaní predložila.

25. Súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol, správny je i výrok o trovách konania. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 251 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania z dôvodu, že jej preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplývajú. Neúspešný žalovaný nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.